

SINDICATS

Què ens espera després d'un any perdut?

Joan Carles Gallego i Herrera
Secretari general de CCOO de Catalunya

El 2010 ha estat des del punt de vista econòmic un any perdut. S'han evidenciat els greus desequilibris de l'economia catalana i espanyola, en especial els relacionats amb els sistemes financer i fiscal. L'activitat productiva s'ha mantingut sota mínims i l'atur és ja el principal problema del país.

Les mesures que s'han pres pel govern han estat més respostes ideològiques que no pas mesures de promoció econòmica. Això s'ha vist clarament a partir del mes de maig del 2010, on davant les pressions dels especuladors financers internacionals sobre el deute públic, el govern ha iniciat un seguit de contrareformes i mesures, inútils per reactivar l'economia i injustes des del punt de vista social i laboral. La primera el mateix mes de maig, amb el Pla d'Austeritat Pressupostària que, a banda de congelar pensions i retallar salaris, ha frenat inversions en infraestructures, recerca i desenvolupament. Posteriorment el tràmit, via Reial Decret Llei, de la contrareforma laboral per modificar l'Estatut dels Treballadors en el Congrés per la via d'urgència, habilitant el mes d'agost per sostreure el debat social, provoca la convocatòria de la vaga general del 29S, que té un ampli seguiment laboral i que explicita el rebuig a una reforma laboral que ni serveix per crear ocupació, ni millora la seva qualitat, ni incentiva la modernització de les empreses i,

per contra, s'utilitza per facilitar i abaratir acomiadaments, mantenir i augmentar la precarietat. I mentrestant s'apliquen les reformes necessàries, com la reforma fiscal que incrementa els recursos públics amb un pla de lluita contra el frau fiscal i amb una fiscalitat suficient i equilibrada; o la del sistema financer, per facilitar la liquiditat i l'accés al crèdit de famílies i empreses i gravant els moviments especulatius i les inversions no productives; o les reformes per assentar el canvi de model productiu.

Preveiem que el 2011 continuï la tònica econòmica del 2010. La contenció de la despesa i inversió públiques, les dificultats d'accés al crèdit de famílies i empreses i les polítiques salarials aplicades per empreses i administracions, mantindran la demanda interna deprimida i difícilment les exportacions podran compensar i estirar del creixement econòmic general. L'índex d'atur mantindrà els paràmetres actuals i encara veurem el degoteig de destrucció d'ocupació en algun sector d'activitat.

El sector financer seguirà immers en les dificultats derivades de l'apalancament d'actius que no pot col·locar al mercat als actuals preus de valoració i estarà condicionat pels préstecs a retornar a la banca internacional, la qual cosa fa preveure que es mantindran els problemes de liquiditat de l'economia i les dificultats d'ac-

cés al crèdit.

I tot apunta a què el Pressupost de la Generalitat, que el nou govern elaborarà entrat l'exercici pressupostari, traduirà la lògica restrictiva del Pressupost de l'Estat, dificultant la inversió directa per impulsar polítiques industrials actives per reactivar l'economia i canviar el model productiu, i impulsant les polítiques d'austeritat anunciades que afectaran la provisió i qualitat dels serveis educatius, de salut i de serveis socials. El principal perill és que es vulgui lluitar contra el dèficit retallant despesa i inversió, ja que això només deprimirà més l'economia i trencarà la cohesió social. Si volem trencar el cercle, la lluita contra el dèficit passa per recuperar el creixement i això reclama més inversió i despesa, per mantenir activitat i demanda, i posar les bases d'una economia més competitiva, amb més coneixement i innovació i no precarietat i desmotivació.

En aquest context, si es mantenen les mesures antisocials dels governs i empresaris, és previsible que el 2011 es mantingui un alt nivell de conflicte social. Un conflicte que evidència l'alt nivell de rebuig social a una gestió de la crisi que fa pagar els seus costos als treballadors, mentre els causants, en especial els sectors financers especulatius, no assumeixen cap compromís ni cost. Per això CCOO reclamem marcs de negociació i concertació social

per acordar mesures equilibrades i solidàries per sortir de la crisi. El 2011 hem de fer reversible la reforma laboral aprovada el passat agost, hem d'avançar en consolidar i modernitzar la Negociació Col·lectiva, cal garantir la protecció social de les persones aturades per evitar l'exclusió social i reforçar el sistema públic de pensions.

Demanam al nou govern de Catalunya unes polítiques que donin resposta als problemes del país. El nou govern ha d'intervenir per reactivar l'economia i crear ocupació, impulsant la reindustrialització dels territoris amb alts nivells d'atur, donant suport als sectors econòmics amb futur i millorant les polítiques actives d'ocupació.

Per garantir la cohesió social cal ampliar i millorar la provisió dels serveis de salut, educació, atenció a les persones dependents, i impulsar el canvi de model productiu amb inversions directes en infraestructures i equipaments orientats a la millora de les bases productives i industrials del país, així com reforçar la recerca i el coneixement, integrant els diferents subsistemes d'FP amb un únic òrgan de governança del sistema de qualificacions, lluitant contra el fracàs i abandonament escolar i impulsant

una política de recerca, desenvolupament i innovació aplicada a les necessitats del teixit productiu del país. Per tot això cal aprofundir en l'autogovern, desplegant les competències previstes a l'Estatut d'Autonomia, prioritzant tot el relacionat amb els drets de les persones, la protecció social i la promoció de la igualtat efectiva –superant tota barrera discriminatòria per raó de gènere, orientació sexual, origen, discapacitat, idees o de qualsevol tipus– i impulsant el marc català de relacions laborals. Manténir l'aposta per la immersió lingüística és imprescindible ja que s'ha demostrat positiva per mantenir la cohesió política i lingüística del país.

Per assolir aquests reptes necessitem un marc estable de concertació social entre govern i organitzacions empresarials i sindicals, que permeti abordar els problemes econòmics i socials, actualitzant l'acord estratègic signat el 2005 i revisat el 2008, per arribar a un Pacte equilibrat i solidari amb noves mesures i accions concretes per impulsar una sortida de la crisi equilibrada i solidària.

